

σάν τὰ χιόνια καὶ τὰ χέρια,
ποῦ βουτοῦνε σὲ λιανά.

Σάν τὰ χιόνια λέραις, βρώμαις,
σάν τὰ χιόνια σκέψεις, γνώμαις,
σάν τὰ χιόνια καὶ μουντζούραις,
ποῦ σκεπάζουν τόσας μούραις.

Σὺ, κλοκάραθι μητέρα,
τρύφα 'στοῦ Πορρά τὴν κόρη,
καὶ χιόνος λευκότερα
πρὸς Ἀνόρθωσιν προχάφει.

Ἄσπρα βάλε γὰρ καλὸ σου,
κι ἄσπροφάρα σ' ἔδωκε δέχνε
κάτασπρο τὸ κούτελό σου...
χιόνια δέχου, χιόνια ρίχνε.

Τρέξ' ἔδω καὶ τρέξ' ἔκει,
καὶ χαιρέτιζε λευκὴ
τὰ βουνά σου τ' ἀσημένια.

Κι ἔχε ἡγήγορον τὸν νοῦ
μὴ φανῆς κολοκυθίνα
ἐπὶ τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ.

Τί χαρά μεκ, Περικλέτο,
πούπεσε καὶ χιόνι φέτο.
Κύττα τὸν Λυκαθητό...
τὸ π' ἐρίμενες κι' αὐτό;

Περικλέτο μου γορούλλα,
μέσ' στὴν τόση τὴν μαυρίλα
περίμενες ἀσπρίλα;

Καιρὸς πάλι νὰ γελᾷς
καὶ νὰ τραγουδῆς πολλὰς
εὐτυχίας ἀνεπίστους
μὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους.

Χιόνι 'στῆς Βουλῆς τὴν στέγη
ρίγη ψύχους προκαλεῖ,
κι' ὅμως πῶθ τὴν καταφλέγει,
κι' ὅμως πῶθ τὴν πυρπολεῖ.

Τοῦτο, μούρη περγελάστρα,
δίνει φλόγα, δίνει σφρίγος,
τοῦτο τ' ἔχει καὶ θεριάστρα
μέσ' στῆς παγωνιάς τὸ ρίγος.

Τοῦτο σήμερα τῆς δίνει
μία ζέστη περισσὴ,
κι' ἔτσι γίνεται καμίνι
καὶ σάν βάτος Μωυσῆ.

Πῶρ φωτίζον, ἱερόν,
πῶρ πυρίνων ἡμερῶν,
ἀνορθώσεως μελλούσης.

Πῶρ, ὅπου γεννᾷ Τίτάνας,
πῶρ, ποῦ σούρχειται παιᾶνας
ἐμπνευσμένους ν' ἀνακρούσης.

Πῶρ, ποῦ ξεστραβώνει πλῆθος
πολιτείας φουσκωμένης
μὲ ἠπτορικὴ παχιά.

Κι' ἐξεγείρει κάθε στήθος
ὅπως καὶ τῆς Τεμένης
τὸν Ἰμάμη τὸν Γλαχίε.

Πῶρ ζωῆς, χυμῶν πλουσίων,
πῶρ διπλῶν πληρεξουσίων,
καὶ σὺ διέπωντας τῆς φλόγας, τῆς ἀκαλαμπαῖς, τῆς ζέσταις,
λές: Χριστέ καὶ Παναγιά,
δοηθῆτε, πυροσβέσταις,
νὰ μὴν πιάση πυρκαγιά.

Ἐνα τέτοιο πῦρ, ποῦ λήνει
κάθε πάγο, κάθε χιόνι,
τέτοιο πῦρ δὲν τὸ ξανάδα
ἔως τώρα 'στὴν Ἑλλάδα,
τὴν πυρίκαυστον κοιλάδα.

Μέγας τῆς Διπλῆς ἀγὼν μ' ἐξελέγησες ἐκλογῶν.

Π. — Μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι θγαίνω
καὶ στὰ τμήματα πηγαίνω
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ριγῶν,
γὰρ νὰ 'δῶ καμπόσας μούραις,
γὰρ ν' ἀκούσω καὶ μουρούραις
κι' ἐξελέγησες ἐκλογῶν.

Καμμία μελανὴ κηλὴ
τὰς ἐκλογὰς δὲν στίχει,
καὶ τὴν ἀσπράδα τῆς Βουλῆς
ποσὸς δὲν στιγματίζει.

Ἵλοι τῶν ἀσπροπρόσωποι χωρὶς μουντζούρας στίγματα
κηρύττουν Συνταγματικῶν μεταβολῶν κηρύγματα,
Ἄσπροπρόσωπους ὄλους τῶν τοὺς ἐπέω καὶ χιονάτους
μόνον μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν τυρβάζοντας τοῦ κράτους.

Τῆς Ἄρτας ἐκλογὴ φαιδρότητος πηγῆ.

Γιὰ τὴν Ἄρτα μόνον εἶδα νὰ γενῆ στὸ τμήμα φούρια,
νὰ σηκώνεται γροθιά,
νὰ παστρεύονται κουμπούρα,
ν' ἀκονίζονται σπαθιά.

Καὶ παρ' ὀλίγον νάχουμε καινούριαις δυστυχίαις
καὶ δὴ μὴ μονομαχίαις,
καὶ παρ' ὀλίγον νάβγαινε μὲ τὸ σπαθὶ κι' ὁ Σίμος,
καὶ τώρα νὰ τὸν ἔβλεπαι μακρῶμενον ἀλάμω.

Θέλουε νὰ ποῦνε τάχα, Φασουλῆ μου κακομοίρη,
πὺς πουλάκια κελαϊδοῦσαν εἰς τῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι
ὅτι τάχατε καμπόσοι ψηροφόροι φουκαράδες
τοῦ κίριου Καρκαπάνου μοιρασθήσανε παράδες.

Κι' ἀκουσθήκαν χωρατὰ γὰρ τὸν πλούσιον ποικίλα,
ποῦ δὲν εἶχανε νισάφι,
καὶ τὸν ἔκαναν γκαμῆλα
φορτωμένη μὲ χρυσάφι.

Ὁ δὲ Σίμος τῆς Πατρίδος ἐκτυποῦσε τοιμητέικι
'στὸ μεγάλο τὸ λελέκι,
καὶ γελῶντας τραγουδοῦσε: χάρεε, κυρὰ Σουσοῦ,
καὶ γκαμῆλα τοῦ χρυσοῦ.